

Dereerka

...čítanie pod školskú lavicu
č. 3   marec 2010

Úspechy šachistov

24. marca sa vo Veľkých Levároch stretli v turnajovom záporení priatelia kráľovskej logickej hry. Naši šachisti nesklamali a zostali verní svojmu dobrému menu. Na prvých troch miestach trónia žiaci našej školy Minko Dang Quo, Michal Jursa, Roman Veltschmid. V prvej desiatke nájdeme i Dominika Beitla a Juraja Baču. Pavlína Janotková na deviatom mieste sa stala najúspešnejším dievčaťom turnaja.

Testovanie 9

A KONEČNE TO MÁME ZA SEBOU! Usilovne sme sa pripravovali od začiatku školského roka. Ani sme sa nenazdali - a už to bolo tu! Skoro každé poobedie sme drelí na doučovaniach a poctivo sa pripravovali. Niektorí sa obávali, niektorí sa tým veľmi netrápili. Môžem s radosťou povedať, že všetci sme to (viac alebo menej?) úspešne zvládli.

Začínali sme matematikou, na ktorú sme mali 60 minút. Po prestávke sme pokračovali slovenským jazykom, na ktorý sme mali 50 minút. Testovanie sa uskutočňuje pod kontrolou administrátora z našej školy a kontrolóra z inej školy. Každý zo žiakov sedel sám v lavici.

Testovanie 9 je výsledkom práce deviatakov na všetkých slovenských základných školách. Výsledky testovania sa zohľadňujú pri prijímaní na stredné školy spolu so známami z koncoročných vysvedčení. Oficiálne výsledky prídu v elektronickej podobe 29. marca, ale aj tak už máme nejakú predstavu o nich.   L. Dospivová

EURÓPA V ŠKOLE

EURÓPA V ŠKOLE je medzinárodný projekt spojený so súťažou. Projekt je organizovaný v 36 krajinách Európy pod záštitou medzinárodných organizácií. V školskom roku 2009/2010 vstupuje Európa v škole do 57. ročníka svojej histórie. V Slovenskej republike sa žiaci a študenti vo veku od 6 do 19 rokov zapájajú do uvedenej súťaže už po sedemnásty rok - šíri sa nepretržite od roku 1992.

Motto 57. ročníka projektu/súťaže EURÓPA V ŠKOLE v školskom roku 2009/2010 znelo: „Môže existovať ostrov blahobytu v mori chudoby? Sme na jednej lodi.“

Veková kategória 1 (6 - 9 rokov) sa zaoberala témou: „Poznáš rozprávku o troch grošoch? Najviac získaš, keď sa podeliš. Skús ju prerozprávať alebo ilustrovať v modernom štýle.“ Veková kategória 2 (10 - 12 rokov) uvažovala o téme: „Chudoba nie je iba slovo. Nepatrí minulosti. Pomáhajme tým, ktorí si nevedia pomôcť sami.“ Tretia kategória pracovala s témou „V Európe vyznávame solidaritu. Nemôžeme byť nevidiaci a nepočujúci, ak nás vo svete potrebujú. Právo na dôstojný život je univerzálne ľudské právo.“

Súťaže sa zúčastnili aj žiaci našej školy...a úspešne! Prinášame vám ukážky literárnych pokusov našich spolužiakov.

Die Gesellschaft hat das Lebensrecht missachtet

Wenn ich das erstes mal die werbung plagate fur echte peltze gesehen hab, hatte ich kein problem damit. Was aber meine aufmerksamkeit geregt hat war die beschreibung von dem bild. Da war etwas uber was alles so ein peltz furs herstellung braucht. Von zehn chinchillas bis zu funf foxen. Ich war shockiert. Ich hab beschlossen mir noch ein par weitere bilder zu ansehen. Nach etwa dem seksten bild musste ich aufhoren. Nach einer weile hab ich an dem internet eine interessante seite gefunden. Es war eine seite uber misshandlung von tieren. Durch anmelden konnte ich dem tieren helfen. Die misshandlung ist in der welt ziemlich oft praktiziert und nicht viele leute können etwas dagegen tun, ganz egal ob es um parfum testung , oder ob es um abfellen, oder ob es um gewalt geht. Wir solten daruber ein bischen mehr nachdenken und etwas dagegen tun, nicht nur warten das das jemand anderer tut.

Keď som prvýkrát videla reklamné plagáty na skutočné kožuchy, nemala som s tým žiadny problém. Čo ale moju pozornosť upútalo, bol popis pod tým obrázkom. Bolo tam niečo o tom, čo všetko taký kožuch pre výrobu potrebuje. Od desiatich činčíl až po päť líšok. Bola som zhrozená. Po asi šiestom obrázku som musela prestať. Po nejakej chvíľke som na internete našla zaujímavú stránku. Bola to stránka o týraní zvierat. Prihlásením by som dokázala tým zvieratám pomôcť. Tyrania je vo svete často praktizovaná a nie veľa ľudí proti tomu dokáže niečo urobiť, je jedno či ide o testovanie parfumu, alebo sťahovanie z kože, alebo o násilie. Mali by sme sa o tom trochu viac zamyslieť a niečo proti tomu spraviť, nie len čakať že to za nás spraví niekto iný. >>> K. Rypáková

Geld ohne Arbeit, das geht nicht

Im kleinen Dorf hat eine Familie mit zwei Kindern gelebt. Der Vater hat in einer kleinen Fabrik gearbeitet. Die Frau war sehr krank. Jeden Tag ist die Mutter zu Hause geblieben und die Kinder haben die Schule besucht.

Eines Tages ist der Vater in die Arbeit gekommen und er ist sehr überrascht geblieben. Die Fabrik war geschlossen. Der Vater ist nach Hause traurig zurückgekommen. Er ist arbeitslos geblieben. Er hat Geld für die Medizinen für seine Frau gebraucht. Wenn er nach Hause gekommen ist, hat er alles seiner Frau erzählt. Die Frau wurde auch traurig geworden.

Im weiteren Tag ist der Vater die Arbeit suchen gegangen. Nachmittag ist er in die Schule die Kinder nehmen gegangen. Sie haben ihn gefragt, warum er nicht arbeitet, ob er ohne Arbeit ist. Der Vater hat aber ihnen die Wahrheit nicht gesagt.

Der Vater war sehr unglücklich. Er hatte nicht mehr Geld. Einmal ist er aus dem Haus weggegangen. Im Park hat er sich auf die Bank gesetzt und geweint. Neben ihm hat sich ein unbekannter Mann gesetzt. Er hat den Vater gefragt, warum er weint. Der Vater hat dem Mann gesagt, was es ihm passiert ist. „Ich kenne es auch,“ hat der Mann gesagt. Ich bin auch letztes Jahr in dieser Situation gewesen. Hier hat er so schwer gearbeitet, aber er hat nötig Geld gebraucht. Er war sechs Tage in der Woche in der Arbeit. Dann hat sich das Leben seiner Familie verändert. Alle wurde sehr lustig und glücklich gewesen.

Der Vater hat sich oft an den Mann aus dem Park erinnert. Er hat ihm noch einmal danken wollen. Aber er ist ihn nie wieder begegnet.

Lucia Caunerová, VIII. A

Mať tak psa - to by bolo

V malej dedinke pod veľkým kopcom žilo malé a pritom smutné dievčatko. Smutné bolo preto, lebo túžilo mať psíka. So všetkými štvornohými chlupáčmi v dedine sa kamarátila a často sa z hry s nimi tešila.

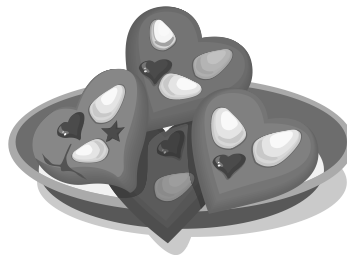
Cez letné prázdniny sa vybrali spolu s mamičkou na dovolenku. Voľné chvíle trávila s prázdninovými kamarátkami na ihrisku. Denne za ňou pribehol malý psík a priam prosil očami, aby ho zobrala so sebou. Túžil mať dievčenskú spoločnosť. Vykúpala ho najprv, vyumývala, no nakoniec nebolo jasné, kto vyšiel z kúpeľa, lebo bola viac mokrá ako príst'ahovalec. Vysušeného a voňavého sa ho pokúsila uložiť k sebe do mäkkých perín. V tú noc bolo akosi ináč- príjemne. Na druhý deň sa prihlásil hlasným brechaním. Nezostáva iná možnosť, len vybrať sa s ním von. Potom dozeral na majstrovské umenie novej majiteľky. Napadlo jej, že si spraví z dyne strašidlo. Vybrala teda tú najväčšiu. Bola taká obrovská, že si v nej našiel psík vhodné miestečko na oddych. Nikomu sa však so svojím úmyslom nezveril.

Dievčatko svojho nového spoločníka netrpezlivo hľadalo. Chlupáč spal ako zarezaný. Nebrechal, nehýbal sa a nahnal dievčine strach, lebo si už so slzami v očiach myslela, že sa jej nadobro stratil. O to viac radosti prežili obidvaja, keď sa znova uvideli.

Michaela Valentová, V.A

Užitočný priateľ

V malej dedinke sa chudobnej matke narodil chlapec. Matka mu dala meno Matúš a čo nikto neočakával, zomrela. Matúšov otec ťažko pracoval ako lesný robotník. Stal sa mu osudom padajúci strom a na následky zranení tiež opustil tento svet i jediného synčeka napospas. Ivan, dlhoročný priateľ zosnulého, si zobral chlapčeka a stal sa pre neho nevlastným otcom. Matúšovi sa v škole darilo a učitelia si žiaka pochvalovali. Chlapcovi kamaráti s ním trávili voľný čas a spolu si vychádzali veľmi dobre. Aj narodeniny spoločne oslavovali. S otcom vypekali pre kamarátov sladučké koláčiky.

Raz si veselí oslávenci všimli na ulici postávať staršieho pána v roztrhanom kabáte. Bol to miestny žobrák. Nadovšetko bol aj hluchý. Rozprávanie mu celkom išlo, lebo sluch stratil vo svojich 49 rokoch. Obšmietal sa vždy okolo chlapcov a pochutnával si na koláčoch z oslavy.

Otec Matúša mu ponúkol prácu pomocníka pri pečení cukroví a poskytol mu izbu v prístavbe rodinného domu. Ich dobroty boli najchutnejšie v dedine.

Diana Kyseláková, VII.B

Za tajomstvom psieho života

Chlapec menom Adam sa raz večer pozeral zasnene na jasnú oblohu plnú hviezd. Všimol si padajúcu hviezdu. A vtedy sa odporúča, aby si každý človek niečo želal.

Adam vyslovil pranie mať psa aspoň na jeden deň. Rodičia akékoľvek zviera odmietali. Mamička tvrdila, že v byte by mu bolo smutno. Ostali mu teda chvíle na snívanie. „Byť psom je zaujímavé,“ utešoval sa.

Zaspal. Ráno sa zobudil a vyhuplo z postele rovno na štyri nohy. Miesto Adama však vyskočil z postele biely pes s modrými očami. Takými istými, aké mal Adam. Najprv sa zl'akol, ale vzápätí ho premohla neopísateľná radosť. Nemusí ísť do školy! Psy tam predsa nemajú čo robiť. Iba mama pri pohľade na bieleho tvora zostala stáť nemo s otvorenými ústami. Počula len psie štekание. Keď chcela psa poslať na ulicu, jeho oči sa jej zdali veľmi blízke. Čo s ním mala robiť? Priviazala mu zľahka okolo krku šnúrkku a vyšli von do parku. Mamička sa s ním prechádzala, škrabkala ho za ušami, aby nebol taký smutný. Adamovi- psovi sa medzi ostatnými havkáčmi páčilo. Mohol sa porozprávať s inými psami o spoločných starostiach. Spoznával tak kus psieho života. Ale keď mamička odišla do práce, Adam zostal osamotený ako kôl v plote. Bolo mu smutno. Keď sa nudil, roztrhal noviny aj ockove nové papuče. A to sa mu veľmi nepáčilo.

Znova zatúžil byť chlapcom a jeho slová boli dvojnásobne vyslyšané. Vrátil sa do starých kol'ají desaťročného školáka a ešte k tomu si po návrate zo školy našiel prekvapenie. Na jeho posteli sedelo malé biele šteniatko a pri ňom lístok s mamkiným písmom: „Verím, že sa oň zodpovedne postaráš, lebo už vieš, aké je to byť psom.“

Monika Mifkovičová, V. A

Moja rozprávka

Kde bolo, tam bolo... Ale ja predsa presne viem, kde to je! Pochodil som už po všelijakých chodníčkoch, cestičkách i cestách. V horách i dolinách, mestách aj dedinách. Občas si s rodičmi obujeme túlavé topánky a vyrazíme na výlet.

Jednu cestu však poznám zo všetkých najlepšie. A nie je ani ďaleká. Tá cesta vedie k môjmu dedkovi a k mojej babke. Prejdem dve ulice a od križovatky sa rozbehnem k nízkej hnedej bránke. Za ňou stojí dom s veľkou záhradou.

Najskôr bežím ku králikom a sliepkam. Pozriem sa do záhrady. Mám rád všetky ročné obdobia. No na jar, v lete a jeseni si všimam, čo sa v záhrade zmenilo. Rozkvitli babkine ľalie? Utrhneme si zo sladkých jahôd? Ochutnáme paradajky? Potom sa zvitam s babkou a dedkom, pozdravím starú mamu. Stará mama je mamka môjho dedka. Veru, všetci sú radi, keď prídem. Teším sa na víkendy, ale najradšej mám letné prázdniny. Niekedy môžem u nich i prespať.

Predstavte si voňavé letné ráno. Na poli pred domom sa vlní žlté obilie. Ja ešte v pyžame vybehnem na dvor. To sa u nás v činziaku nedá! V tráve je ranná rosa, susedove včely už vyleteli z úľa. Trochu sa ich aj bojím. Nad záhradou lietajú lastovičky i drozdy. Králiky škrabkajú na pletivo dvierok. A zrazu! Čo to vidím? Pod malinovým kríkom si hopká malý bielo-čierny králik. Letím do kuchyne. Kričím: „Babka, babka, v záhrade behá králik!“ Babka sa ponáhľa, aby zachránila drobného ušiačika. Hreší ma, hovorí, že som určite nezatvoril klietku. Darmo sa bránim, mám slzy na krajíčku. Veď ja dobre viem, že šikovnému králičkovi by mohol ublížiť pes. Babka berie metlu, dvíha konáre kríka, hľadá zajačika. Vtom sa za plotom objaví sused. Prekvapí nás otázkou: „Pani suseda, nevideli ste malého zajaca?“ S babkou sa začneme smiať. Babke pomáham chytat' bojazlivého ušiača a ticho jej hovorím: „Vidíš, neklamal som.“ Moja zlatá babička mi však hneď odpovie: „To ti nezaškodilo! Aspoň po druhý raz istotne nezabudneš zatvorit' dvierka na králikárni.“

Musím priznať, že babka má aj pravdu. Sem-tam skutočne čosi vyvediem. Podarilo sa mi obstrihať rozkvitnuté kvety, stratiť kladivo, zlomiť metlu, pokaziť hriankovač, preliať rajčiny. To sú však len také maličkosti. My sme spolu veľmi radi. Babke rád pomáham pri varení či polievaní záhrady, s dedkom hráme stolný hokej, pozeráme sa na komédie, pracujeme v záhrade. Som veľmi rád, že babka s dedkom bývajú blízko nás. Spolu s nimi prežívam krásne chvíle.

Martin Haba, III. A

Chudoba nie je len slovo

Mnohí z nás dnes ani netušíme, čo znamená slovo chudoba. Nepocítili sme jej dôsledky na vlastnej koži a okolitý svet si veľmi nevšímame.

Dozvedáme sa o nej iba z rozprávania starých ľudí, ktorí s ňou ruka v ruke kráčali všedným životom. Vraj mladšie deti nosili oblečenie po starších súrodencoch alebo niektoré deti boli rady, že im známi doplnili šatník, darovali obnosené topánky, aby boli chránené pred krutým mrazom a častými chorobami. Najhoršie chvíle života bez jedla sa ťažko dali zniesť. V niektorých rodinách sa pokroková súčasnosť vrátila do starých kol'ají. Chudoba postihla i Slovensko. Nedôstojné podmienky predstihli príjemný život a rodičia mnohých detí sa zmietajú v období nezamestnanosti, ich vzdelanie nikto nepotrebuje a nie sú schopní zabezpečiť svojim ratolestiam vlastnú posteľ a kus chutného jedla pod zub. O naozajstnej chudobe sa nehovorí len v časoch vojny, ale aj vo vyspelých spoločnostiach, ktoré sa pýšia vynálezmi vedy a techniky.

A z televíznych obrazoviek sa na nás dívajú podvyživené deti, ktoré sú schopné pobiť sa do krvi za kvapku znečistenej vody. Na druhej strane človek vykúpe štvornohého miláčika v pitnej vode, umyje si auto, popolieva kvety v záhrade...

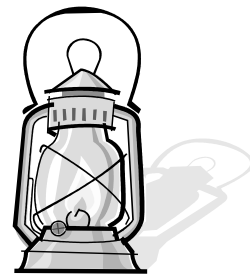
Smutné prirovnanie.

Chudoba nepatrí len minulosti. Číha na nás z každého kúta v odl'ahlých dedinkách slovenského východu. A preto si želim lepší svet. Svet bez ubližovania, nenávisti a zbytočných sporov.

Frederika Lániková, VI.B

Svetlo v nás

Stať sa svetlonosom. Nie mámiť, balamutiť ľudí, viesť ich za svojím svetlom. Pomôcť ľuďom hľadať cestu. Správnu, aj keď možno nie rovnú. Spravodlivú, aj keď možno nie hladkú. Priateľskú, aj keď možno nie bez zastávok.

Pred istým časom som nevedela o dobrodružstvách, priateľstve, poznaní, ktoré môžem prežiť. Nevedela som, čo sa vo mne skrýva. Skauti mi pomohli odhaľovať zákutia zlatistého Záhoria i samej seba. Ujali sa ma, porozprávali mi o dobrodružstvách, zážitkoch. Nevedela som sa dočkať, kedy i ja prežijem také chvíle. Spoznám iných skautov, splním bobríka odvahy, budem viesť vlastnú družinu. Skauting ma učí usilovnosti a cieľavedomosti. Snažím sa zdokonaľovať.

Úžasným povzbudením sa pre mňa stalo pozvanie vodcu nášho 69. zboru gen. M. R. Štefánika v Malackách na cestu do Viedne. Samotný výlet do cisárskeho mesta valčíkov je úžasný! Mňa však čakalo aj čosi iné. Betlehenské svetlo. Cieľom mojej cesty bolo priniesť k nám domov - na Slovensko - svetlo bratstva, mieru a lásky.

V chladné dvanásťte decembrové ráno sme sa štyria skauti z nášho zboru a päťdesiaty z bošianskeho zboru Veľká medvedica vybrali do hlavného mesta Rakúska. V strede Viedne nás privítali domáci skauti, zvitáli sme sa i so skautmi z iných krajín Európy. Všetci sme merali cestu do metropoly Rakúska, aby sme rozniesli do svojich domovských krajín svetielko pokoja i nádeje. Spoločne sme prežili bohoslužbu, ktorá sa niesla na tónoch organu. Na jej konci sme prevzali vzácny dar. Chránili sme ho ako oko v hlave. Mojou túžbou v tej chvíli bolo, aby sa tento dar stal symbolom duchovného bohatstva. Ľudia túžia po značkových šatách, najmodernejšej technike, rýchlych autách... Prinesú tieto veci človeku pokoj? Budú ho stále tešiť? Nebude túžiť o pár dní či mesiacov po nových telefónoch, počítačoch, tričkách? Človek by mal mať všetkého tak akurát. Čo je to akurát? Nie veľa, nie málo. Aby sme sa mali stále na čo tešiť. A nielen na veci. To prinesené svetielko by malo osvetliť našu cestu. Priviesť nás k zamysleniu sa nad samým sebou.

Na slovenskej pôde sme zašli do malackého Kostola Nepoškvrneného počatia Panny Márie. Ja som však mala ešte jednu vzácnu povinnosť. V nedeľu som niesla chvejúce sa svetielko do nášho kostolíka v dedinke Kuchyňa. Obliekla som si rovnošatu, niesla som obetné dary a svetlo v peknom lampáši. V tej chvíli som prežívala čosi jedinečné, slávnostné, povznášajúce... Túžila som po tom, aby sa prinesené svetlo stalo iskrou. Ona by zapálila či znovu objavila aj v iných ľuďoch - mne blízkych - dobro, láskavosť, pochopenie. Nielen na Vianoce.

Ten drobný plamienok pripomína ľudskú minulosť, no zároveň sa stáva nádejou do budúcnosti. Pripomína nám tých, ktorí sa usilovali zmeniť, zlepšiť tento svet. Nabáda nás pokúsiť sa o to isté. Stať sa svetlonosmi.

Monika Blažičková, VIII. B

In die offene Arme Europas

Meine Schwester hat eine gute Freundin, die Linda heisst. Sie ist kurzbrav, sehr schön, grundgescheit, aber sie hat „einen Fehler“- ihre Haut ist in schwarzer Farbe. Ihr Vater stammt nämlich aus Kenia, aber ihre Mutter ist die Slowake. Sie hatten in weitem Ausland das schwierige Leben, darum sind sie in die Slowakei umgezogen.

Hier haben alle Mitglieder dieser Familie neue Heimat bekommen. Europa hat seine herzliche Arme den Erwachsenen-Eltern und ihren Kindern angeboten. Zuerst wurde diese Familie rassistisch angegriffen. Auch Linda hat an viele Verletzungen gelitten, wenn sie nach Hause aus der Schule zurückgekommen ist.

Sie musste im Krankenhaus mit der Gehirnerschütterung liegen und ihre Hand mit ihrem Bein wurden auch gebrochen. Sie ist drei Wochen dort geblieben. Jemand von den Bewohnern hat täglich auf ihre Eingangstür geschrieben: - Ihr seid Neger, schwarze Hunde und grosser Dreck für unsere Gesellschaft. Niemand hat mit Linda in der Schule gesprochen und dieses Mädchen war zuerst schickaniert. Glück hatte aber die ganze Familie auf ihre Nachbarn und diese Freunde haben ihnen leben geholfen.

Nach dem Unfall im Krankenhaus hat Linda neue Freunde in der Schule gefunden. Die stärkste Freundin von allen war eine Karatistin, die Mata heisst. Sie hat ein grosses Respekt zwischen den Mitschülern und für Linda ist sie ein wirklicher Beschützer geblieben. Jetzt ist Lindas Familie mit dem Leben in Malacky zufrieden. Sie fühlt sich nicht wie ein Landstreicher. Und Mata ist mit der rechten Hand immer auf der Lauer. Sie ist hilfbereits und nicht gleichgültig zur Umgebung, in der gerade dieses schwarze Mädchen und die beste Freundin lebt.

Es wäre Linda im Traum nicht eingefallen.

Diana Šrámková VIII A

Kto je kto v našej škole?

Pani učiteľka
Mgr. Anna Blažičková

Pani učiteľka
Mgr. Alena Vrabčeková

Ako dlho učíte v tejto škole?

22 rokov

Pôsobili ste predtým aj v nejakej inej škole?

Tri roky som bola v Gajaroch

Ktoré predmety učíte?

Hudobnú, občiansku, etickú výchovu a dejepis.

Ktorým záľubám sa venujete vo voľnom čase?

Vareniu, ale najradšej záhrade...a ešte mám rada opalovanie a relax pri vode.

Vaša obľúbená kniha?

Kuchárska...hehe☺

Ktorý je váš obľúbený TV program?

Najradšej mám klasické české filmy.

Aké najkrajšie miesta ste navštívili?

Zatiaľ som málo cestovala, ale najkrajšie bolo na Orave. Tento rok idem k moru do Bulharska !letecky!

Máte nejaký sen? Nejakú túžbu?

Aby môj starší syn dostal rozum!! ☺

Ako dlho učíte na tejto škole?

8 rokov.

Pôsobili ste aj na inej škole?

Áno, v Závode a v Malackách.

Ktoré predmety učíte?

Prevažne matematiku a občiansku.

Ktorým záľubám sa venujete vo voľnom čase?

Venujem sa vnukom a rada čítam knihy.

Ktorá je vaša obľúbená kniha?

Rada čítam knihy od Vasilkovej a od Džerengovej.

Ktorý je váš obľúbený TV program?

Ulica na TV Nova a Česko-Slovenskú superstar.

Ktoré zaujímavé miesta ste už navštívili?

Bola som na Korfu.

Aký je váš sen? Aká je vaša túžba?

Viac lásky medzi ľuďmi a menej chudoby.

Šaliensky Mat'ko

„Krstným otcom“ a zakladateľom súťaže je MUDr. Svetozár Hikkel, ktorý odštartoval toto originálne podujatie v úzkej spolupráci s Mestským odborom Matice slovenskej v Šali a redakciou časopisu Slniečko.

Aj v našej škole sa stretli deti, aby svojím prednesom odkliali krásu našich povestí a obohatili sa poznatkami z histórie, geografie a literatúry. Do súťaže sa zapojili 3 žiaci v troch kategóriách. V prvej kategórii (2. - 3. ročník ZŠ) Silvia Havlíková z 3.A, v druhej kategórii (4. - 5. ročník ZŠ) Michal Melich zo 4.B, tretej kategórii (6. - 7. ročník ZŠ) Miroslav Kandár zo 6.B. Všetci traja recitovali povesti z pera Záhoráka Jozefa Moravčíka. V okresnom kole sa darilo všetkým trom: Miroslav Kandár získal 2. miesto, Silvia Havlíková a Michal Melich postúpili do krajského kola. Oba sa veľmi usilovali, prednesy im vyšli, no v konkurencii predovšetkým bratislavským recitátorov sa našim zástupcom nepodarilo získať umiestnenie. Hádám o rok.

L. Kupcová

Titanic

Už takmer 98 rokov sa pod hladinou Atlantického oceánu skrýva loď Titanic. 15. 4. 1912 našla svoju skazu jedinečná loď sveta. Titanic bol vyrobený lodnou spoločnosťou Hard&Wolf. Keď Pán Andrews skončil práce na tejto ohromnej lodi, bol si takmer na 100% istý, že tento koráb je nepotopiteľný. Titanic mal záchranných 14 člnov s kapacitou 65 ľudí, teda spolu 910 ľudí, dva člny boli bezpečnostné s kapacitou po 36 osôb, teda celkom 72 osôb. Štyri boli skladacie, na ktoré sa zmestilo 49 osôb. Teda celkom 196 ľudí. Celková kapacita bola 1178 ľudí. No zachránených pasažierov bolo len 706! Najviac smutné zostáva to, že miesta v člnoch bolo dost', no sebeckí ľudia, nedovolili nastúpiť ľudom z nižších tried. Pán Andrew bol statočný. No jeho psychický stav mu nedovolil opustiť svoju loď - svoje životné dielo. Kapitán takisto išiel so svojou loďou ku dnu po takmer 32-ročnej službe na palubách rôznych lodí. Či boli rybárske alebo luxusné.

Titanic nikdy nepreplával žiaden oceán. Keď sa 15. 4. 1912 o 2:20 hod. potopil, bol v prevádzke len 4 dni 16 hodín a 4 minúty.

Desiatky rokov Titanic ležal na dne Atlantiku. Prvý vážny pokus o nájdenie Titanicu bol v roku 1980. Snažil sa o to milionár Jack Grim. No nepodarilo sa mu to. Skúsil to ešte dvakrát v roku 1981 a 1983. Nájst' Titanic sa podarilo až Robertovi D. Ballardovi. Príprava mu trvala celých 13 rokov. Ballard mal množstvo príležitostí na to, aby vytiahol predmety z lode...No nikdy to neurobil. Ako sám tvrdil, mal iné záujmy. Iné záujmy ako vedecké si nikdy nepripúšťal..Celé roky panovali predstavy, že Titanic dopadol na dno neporušený. Ukázalo sa však, že Titanic nebol rozpolený len na dve časti, ale až na tri. A práve tu sa skrýva ďalšia zaujímavá vec. Minulý rok sa uskutočnila ďalšia výprava. Tá odhalila úplne všetko. Našla sa aj tretia časť lode. A to presne chýbajúci kus trupu. Je to dajakých 20 metrov železa. No týmto sa celá kauza uzatvorila. Ešte nikto nemal odvahu niečo z paluby Titanicu vziať. Až na pár vecí, ktoré boli mimo lode. (Trochu čierneho: „Keby som videla, ako sa potápa loď s mojou batožinou, asi by som dostala infarkt....Hehe.)

V. Pružinová

Pán Andrews

Kto je Peter Čižmár?

Do našej školy pravidelne prichádza pán kaplán Peter Čižmár. Vyučuje náboženskú výchovu. To je však len časť jeho pracovných povinností. Povolanie kňaza predsa nie je celkom najbežnejšie, a tak sme sa spýtali i za vás...

Čo vás priviedlo k tomu, aby ste sa stali kňazom?

Ku kňazstvu som cítil povolanie od detstva. Je to jednoducho povedané volanie, na ktoré človek odpovedá pozitívne svojím „áno“ a cíti, že iba tak bude v živote šťastný a naplnený.

Ako dlho sa tomu už venujete?

Ak máte na mysli, že koľko rokov som kňazom, tak v júni t. r. (2010) bude presne šesť rokov od mojej kňazskej vysviacky.

Učili ste už aj na nejakej inej škole? A učili ste aj nejaké iné predmety?

Áno, učil som na mnohých školách. Učím už niekoľko rokov. Podľa toho, kde som pôsobil, som aj učil. Učím len náboženstvo, ale občas som zastupoval aj iné predmety.

Čo a kde ste študovali?

Študoval som filozofiu a teológiu šesť rokov na teologickej fakulte v Bratislave.

Čo si myslíte, čo vedie žiakov k tomu, aby sa prihlásili sa na náboženstvo?

Dúfam, že je to úprimné hľadanie odpovedí na najzákladnejšie otázky v našom živote, túžba po Bohu, poznaní a pravde. Možno niekedy aj zo zvedavosti. Je veľa žiakov a študentov, ktorí majú záujem napr. aj o poznanie Písma svätého.

K čomu by malo vyučovanie náboženstva viesť žiakov? A vediete ich k tomu?

Náboženská výchova je výchovným predmetom, teda má vychovávať, viesť. Ak má človek úprimný záujem, myslím si, že náboženská výchova mu môže pomôcť prehliť svoj vzťah k Bohu, ale aj jeho vedomosti. Či sa mi v tom darí? Závisí to ako od učiteľa, tak aj od žiakov. Musia odpovedať žiaci...

Máte vo vašej rodine tiež niekoho, kto sa venuje náboženstvu?

V našej rodine sme mali rehoľné sestry. Boli to tety mojej mamy. Niektoré som už nepoznal.

Chceli ste sa v detstve venovať aj niečomu inému?

Ako dieťa som túžil byť všeličím. Ale nakoniec som sa rozhodol pre kňazskú službu a myslím si, že to takto malo byť. Veľmi blízka mi je medicína, ktorej sa aj pasívne venujem.

Aké sú vaše záľuby vo voľnom čase?

Voľného času nemám veľa. Viem, že táto veta sa často používa v súvislosti s dnešnou dobou a uponáhľaným svetom, ale naozaj u mňa platí dvojnásobne. Kňazský život je spojený s mnohými povinnosťami a tak „čas sa míňa akosi rýchlejšie.“ Ak sa mi podarí, v lete idem do Tatier alebo na východné Slovensko, kde mám brata. Dá sa povedať, že mám rád hory alebo turistiku, ako študent som viac športoval. Najmä v zimnom období som lyžoval.

Čo vaše cestovateľské zážitky?

Cestovateľské zážitky? Hm...?! Nemám ich veľa. Spomeniem len, že nerád lietam, asi preto, že človek vo vzduchu stratí všetky istoty, ešte aj zem pod nohami ☺.

Vaša obľúbená kniha?

Oslovilo ma mnoho kníh. Mám rád literatúru faktu a rôzne encyklopédie.

Aký je váš sen? Vaša túžba?

Toho by bolo...

Chceli by ste niečo odkázať žiakom?

Roky strávené v školských laviciach sú pekné, no nenávratné chvíle. Mali by si ich žiaci či študenti vážiť. Ceniť by si mali aj prácu tých, ktorí pre nich vytvárajú hodnoty.

Ďakujeme za rozhovor.

L. Dospivová

Zúbkove pramene 2010

Ľudo Zúbek, známy slovenský spisovateľ, je rodák z Malaciek. Podľa neho sú pomenované Zúbkove pramene, súťaž v prednese poézie a prózy, v našom okrese. Toto zápolenie je súčasťou súťaže Hviezdoslavov Kubín.

Aj u nás v škole žiaci absolvovali triedne, školské kolá a potom i úspešne reprezentovali našu školu v obvodnom kole. Žiaci prvého stupňa si odmerali svoje sily v školskom kole 25.2., žiaci druhého stupňa zase 9. 3.

Naša škola má tú česť každoročne privítať účastníkov obvodného kola. 12. marca sa teda na pôde našej školy stretli víťazi školských kôl. Potešila nás návšteva 55 žiakov z 9 rôznych základných škôl, gymnázia, zo ZUŠ-ky a Detského divadelného štúdia MCK v Malackách v sprievode svojich učiteľov i rodičov.

Predstavte si tú konkurenciu! V tichu tried malej budovy sme spoločne slávilí sviatok slova. Básnického i toho, ktoré je súčasťou zaujímavých príbehov. Dve poroty hodnotili účastníkov v troch vekových kategóriách v prednese poézie i prózy. A naše decká sa nestratili. Čestné uznanie získala žiačka 2. triedy v prednese prózy Simonka Chválová. Diana Šrámková, žiačka 8. ročníka, si niesla domov 2. miesto za prednes poézie a Kristína Tománková, žiačka 8. B, si vybojovala 2. miesto aj s postupom do okresného kola v prednese prózy. My blahoželáme všetkým víťazom a prajeme recitátorom veľa úspechov aj naďalej. Palce však budeme držať najmä Kike Tománkovej.

Školské kolo - víťazi v I. kategórii v prednese prózy

Spoločné foto úspešných recitátorov II. a III. kategórie v školskom kole

Školské kolo - ocenení v I. kategórii v prednese poézie

Simonka Chválová so svojím čestným uznaním v obvodnom kole

Naše úspešné ôsmačky v obvodnom kole

Nepravidelná rubrika "Naši olympionici"

Olympiáda v anglickom jazyku

Dňa 19. 1. sa uskutočnila Olympiáda v anglickom jazyku. Tejto udalosti zloženie dolných vrstiev atmosféry príliš neprialo. O pol ôsmej nám (mne, Paľovi Štefíkovi a pani učiteľke Kurekovej) išiel autobus do Sološnice. Lístky stáli nehorázných 60 centov (asi 18 SKK - prepočítané konverzným kurzom 1€ = 30,1260 SKK)!

Po prízjazde na zanedbanú autobusovú zastávku sme museli ísť hustým snežením asi osemsto metrov do neuveriteľne hustej školy v Sološnici. Našťastie sme trafili do správnej budovy (o päťdesiat metrov ďalej je polepšovňa). Po schodoch nás odvedli do 1.A. Vybrala som si lavicu hneď pri okne v prvom rade. Všetky lavice boli neuveriteľne nízke, siahali mi pod kolená (to je čo povedať, s mojou výškou 169 cm!)!. Našťastie, stoličky boli dve, tak sme si všetci ľahli a relaxovali. Zhruba po dvadsiatich minútach čakania prišla pani Salajová z CVČ. Ako ďalší povinný krok bolo zrebovanie účastníckych čísel. Ja som si vyžrebovala sedmičku, moje šťastné číslo. Ale asi na tom niečo bolo, pretože to bolo číslo posledné. Paľo si vyžreboval číslo štyri. Vravel, že je to dobre, lebo nepôjde ani prvý, ani posledný.

Prvá časť bola písomná. Skladala sa z čítania s porozumením, počúvania, slovnej zásoby a gramatiky. Konala sa v triede oproti. Po celú dobu písania nám hučala nad hlavou nefunkčná klimatizácia (ako keby vonku nebolo dost' zima!!!). Po tridsiatich minútach nám to pozbierali a poslali nás naspäť do „klubovne“. Zhlkli sme prinesený obed (v mojom prípade české makové buchtičky, v Paľovom dva sendviče). Potom nás duchapritomne bez slova po jednom odvádzali do skúšobnej miestnosti na ústnu časť. Základ bol tzv. „Picture Story“. Ide o jeden alebo dva obrázky a na ich základe sme mali vymyslieť príbeh. Kategória 1A mala na obrázku stôl, prehýbajúci sa pod hromadou jedla, pri ňom štyri postavy a na ňom dvaja trpaslíci. Za najhodnotnejšiu časť sa považoval rozhovor na danú tému (napr. chcete ísť na chatu a rodičia vás nechcú pustiť, ste ekologický aktivista a snažíte sa zastaviť výstavbu obchodného centra). Odniesli sme si 1. a 2. miesto. Dobré, nie?

Dejepisná olympiáda

Vo všedný dátum 4. 2. 2010 (t.j. štvrtok) sme mali neuveriteľne dobrú náladu, pretože sme si mohli dlhšie pospať. Teda my, dejepisný olympijský tím v zložení: Pavlína Habová, Dano Kuklovský, Gabriela Kandová, Michal Kráčal a samozrejme pani riaditeľka - alias predsedníčka poroty. Po mierne namáhavom hľadaní vchodu do CVČ sme sa stretli, aby sme sa pokúsili zaútočiť na najvyššie pozície na listine víťazov. Začali sme pätnásť minút po deviatej.

Dostali sme veľmi dôležité pokyny - ako si otočiť papier a ako si napísať účastnícke čísla (ktoré vám nepovieme, lebo sú tajné). Hlavná téma bola: Zemepisné objavy (a toto je dejepisná olympiáda) a bola nadmieru zaujímavá! Na test bolo 110 minút (pôvodne 100, ale trochu sa to natiahlo...). Jeho súčasťou boli nadmieru detailné fotografie (pravdepodobne skenované z učebníc), napr. dobytie Konštantínopola Turkami (jediný poznávací znak Turkov bol turban na hlave lukostrelca) alebo zimný palác v Petrohrade. Samotné vyplňovanie testu zabralo asi 40 minút, ale nechcelo sa nám odísť, tak sme spolu s našou dozorkyňou lúštili krížovky (opýtala sa: „Chróm na dve písmená?“). Po skončení pútavého testu sme sa pobavili na Mišovej historke o likvidácii určitej rastliny s omamnými účinkami pálením (samozrejme, nie oni, ich sused). Koniec nášho úspešného dopoludnia sme si spestrili vyše hodinovým spoznávaním krás nášho mesta (Malacky - dobré miesto pre život). Našťastie sme si odniesli dve zlaté a dve strieborné medaily. Na našu radosť nám pani riaditeľka ZAKÁZALA ísť do školy. No nie je to super???

Geografická olympiáda

Na geografickej olympiáde sme mali početné zastúpenie (dátum nie je podstatný). Na prípravu úspešnej výpravy potrebujeme: máličko tuku (Roman Matúšek), veľa sivej mozgovej kôry (Martina Čermáková), čosi cukru (Gabriela Kandová), veľa užitočnosti (Miriam Šteflíková) a trochu zmyslu pre humor (Michal Jursa). Nesmieme vynechať hlavného organizátora, váženého pána učiteľa Pašteku. Test bol mierne jednoduchý, avšak z nás všetkých boli úspešní len dvaja. Správne dve. To dokazuje, že ženy napredujú v mozgovom vývoji lepšie než muži (to nebolo na vás, pán učiteľ). Po 45-tich minútach riešenia teoretickej časti bola prestávka, počas ktorej sme popíjali vynikajúci čajiček (servírovali Monika Blažíčková a Kristína Tománková) a hneď nás hnali do päťdesiatminútovej praktickej časti s možnosťou použitia atlasu. Keď sme skončili, pán učiteľ sa nás pýtal, či chceme ísť naspäť do školy (ako keby nebolo dost' jasné, že nechceme), tak sme, samozrejme, nešli. Umiestnili sme sa na prvom, piatom, ešte raz piatom, šiestom a desiatom mieste.

...pokračovanie v budúcom čísle G. Kandová, P. Habová

Prísavník škvrnitý - *Ancistrus cirrhosus*

„Najbežnejšia ryбка“ v akvaristických predajniach. Aspoň ja som ju takto vždy vnímala. Na prvý pohľad trošku nezaujímavý tvor, pretože ide o nevýraznú ryбку. Je tmavá, niekedy má malé fúzy. Pláva pri dne a niekedy sa objaví aj na bočných sklách. Je však výnimočný tvor, ktorý sa hodí do skoro každého

akvária. Chovám prísavečníky už viac ako dva roky a za ten čas sa stali neodmysliteľnou súčasťou môjho akvária. Spočiatku som mala len dvoch. Ani som poriadne nevedela, ako sa odlišuje samička od samčeka. Ešteže bolo pre nich moje akvárium dost' dobré a spokojne si v ňom nažívali. Samčekovi narástli fúzy, samička ostala o niečo menšia a tie flaky, ktorými boli ako malí posiaty, sa vyformovali do veľmi pekného sfarbenia. Asi po roku som si zaobstarala väčšie akvárium. V ňom sa im zjavne darilo ešte viac, pretože som po pár mesiacoch našla malé „chvostíky“, ktoré boli prisaté o drevo, na ktoré som sypala rybkám potravu. Veľmi som sa tomu potešila, ved' to boli prvé rybky, ktoré sa mi tohto druhu podarilo rozmnožiť (chovala som ešte platy a guppy). Od tohto momentu v mojom akváriu prísavečníky len pribúdajú.

Čo by malo zaujímať ľudí, ktorí sa rozhodnú pre chov prísavečníka? V literatúre sa dočítate o rôznych parametroch vody, teplote a podobne. To isté vám povedia aj v obchodoch a akvaristi by o tom tiež mohli veľa rozprávať...Jednoducho toho bude veľa. Uvediem pár dobrých rád, ktoré by mali byť dodržané a ostatné potom príde samo. **Aké akvárium je pre chov prísavečníkov vhodné?** Mne sa osvedčilo akvárium s úkrytmi, do ktorých rybky nakladú vajíčka a kde sa maličké prísavečníky môžu bez problémov rozplávať. Úkryty sú potrebné hlavne vtedy, ak sú v akváriu dravé ryby. Ak je akvárium nízke, určite to nebude na škodu. Prísavečník má rád dostatok vzduchu vo vode a pre maličké prísavečníky je to obzvlášť dôležitý faktor. Ak je akvárium málo okysličované, rybky sa chodia nadýchnuť k hladine. Vtedy ich môže doslova „skonsumovať“ iná ryбка, ktorej bude živá potrava určite chutiť. Samozrejme, keď má prísavečník viac ako 2 centimetre, tak bežná ryбка ho nechá na pokoji. Akú teplotu mať v akváriu, aby boli rybky spokojné a aby sa im darilo? Z mojich skúseností viem, že ancistrusy prežijú aj pri 18°C, aj keď som to dlhodobo neskušala. Proste som raz v zime zabudol zatvoriť okno...Zvyčajne je teplota vody v rozmedzí 22-25°C. Samozrejme, že v lete je to viac. Tak či onak, tieto ryby dobre znášajú výkyvy teploty - aj keď to netreba preháňať! **Čo prísavečníky jedia?** Nechcem robiť nikomu reklamu, ale od chvíle, čo som mal prvého prísavečníka, dávam im jesť tabletky Sera. Kupujem mäsové a rastlinné. Zrejme je to naozaj dobrá potrava, pretože moje akvárium ešte nezažilo veľký úhyn rýb (našťastie!!!). **Tvrdosť vody, pH a čo ešte?** Nikdy v živote som nemerala [ph](#) a dh vody v mojom akváriu. Podľa mňa, akvárium má byť určitým odzrkadlením prostredia v prírode a nie niečím, čo sa skôr podobá na výskumný ústav. Preto nechávam voľný priebeh skoro všetkému, čo sa v mojich akváriách deje. Samozrejme, je nutné, aby bolo akvárium stabilné a aby boli rybky zdravé. **Čo potrebujete vedieť, ak si zaobstaráte prísavečníka škvrniteho?** Táto ryбка sa dožíva 8 rokov. V žiadnom prípade si ju nekupujte, ak chcete mať akvárium len jeden-dva roky. Prísavečník je mierumilovná ryбка, ktorá potrebuje dostatok miesta na to, aby mohla spokojne žiť. Dospelí samci sa sem-tam pobijú, keď sa stretnú. Samozrejme, keď sa narodí malé rybky, akvárium sa ihneď preplní. To ale nie je dôvod na to, aby sa akvarista ihneď prísavečníkov zbavoval. Je lepšie ich niekomu darovať/predať, až keď sú dospelé či majú aspoň 6cm. Sú na to dva dôvody....Po prvé, lepšie sa prispôbia novému prostrediu a nebude im bezprostredne hroziť smrť z dôvodu zmeny akvária. Po druhé: ak sú väčšie, dajú sa výhodnejšie prediť...Sú jednoducho krajšie a väčšie. Prísavečník má radšej potravu z obchodu! Často sa stane, že prísavečníka si zákazník kúpi v dobrej viere, že mu očistí akvárium od rias. Moja skúsenosť je taká, že si radšej počká na poriadne jedlo, ako keby mal objednať riasy. Pre malých prísavečníkov je to ale iné - tí riasy zbožňujú. No keď dorastú do dvoch-troch centimetrov, zmenia svoje stravovacie návyky. **S prísavečníkom si zaobstarajte aj drevo do akvária!** Prísavečník bez dreva je menej aktívny a oveľa viac sa mu darí, ak má „po ruke“ drevo. Navyše, drevo pre ne slúži ako skrýša a aj ako miesto na oddych.

Dominika Fišerová

Marec - mesiac knihy

„Nemilovať knihu, znamená nemilovať múdrosť a nemilovať múdrosť, znamená stávať sa hlupákom.“

J. A. Komenský

Mesiac marec už máme v pamäti zapísaný ako mesiac knihy. Možno tento prívlastok dnes nevnímame tak intenzívne ako kedysi. Ved' rodičia nám stále pripomínajú, že v minulosti bolo oveľa menej možností vzdelávania a získavania informácií ako dnes. Literatúra však má v bežnom i žiackom živote svoje stále miesto. S knihami sa stretávame v kníhkupectvách, siahame do vlastných domácich knižných zbierok. Svoje nezastupiteľné miesto majú aj knižnice. Práve s ňou sa zoznámili v marcových dňoch decká s prvého stupňa.

Teda - malo by sa čítať iba či najmä v marci? Čítať by sa malo! Dnes si deti oveľa radšej sadnú k počítaču a rôznym hrám ako ku knihe. A to je veru škoda. Zatiaľ čo pri pozieraní filmu je človek odkázaný na fantáziu režiséra, pri čítaní kníh je predstavivosť neobmedzená. Všetci hrdinovia sú presne takí, akých ich chceme mať. Čítanie je veľmi dobrým tréningom na pamäť a rozvíja slovnú zásobu. Čím je väčšia slovná zásoba, tým je človek rozhladenejší a má väčšiu šancu uspieť v živote.

...možno sa z týchto druhákov stanú vášniví čitatelia. Kiež by to tak bolo!

*Dom bez knihy je ako dom bez okien.
K dobrej knihe treba aj dobrých priateľov.
Vyber si autora, ako si vyberáš priateľa.*

METALLICA

Určite máte veľmi radi hudbu. Ako som si zatiaľ všimla, väčšina žiakov v našej škole preferuje rap/hip-hop. U mňa osobne je to trochu inak - mám radšej tvrdšiu hudbu, hlavne rock a metal. Hip-hop nekritizujem, ale ani neobľubujem... Preto som sa rozhodla písať o mojej srdcovke - Metallice.

Metallica je americká trashmetalová skupina založená v roku 1981 v Los Angeles. Členovia skupiny sa zoznámili vďaka inzerátu v novinách, ktorý podal bubeník Lars Ulrich. Spevákom a sprievodným gitaristom je James Hetfield, sólovým gitaristom Kirk Hammet. V úlohe basgitaristu bol pôvodne Cliff Burton, ktorý 27. septembra 1986 tragicky zahynul počas turné Damage Inc. pri nehode autobusu. Aktuálnym basgitaristom skupiny je Robert Trujillo. Prvý album Metallici bol Kill 'Em all a vyšiel v júni 1983. Druhý album s názvom Ride the Lightning vyšiel v auguste 1984 v dánskej Kodani. Pochádzajú z neho skladby ako Creeping Death alebo inštrumentálka The call of Ktulu, ktoré odporúčam počúvať ;-). Tretí album Master of Puppets vyšiel v marci 1986 a bol ocenený šesťnásobnou platinovou platňou. Ďalším albumom bolo ..And Justice for all (1988), čo bol prvý album vydaný po Burtonovej smrti. Piaty album Metallici s rovnomenným názvom sa označuje aj ako „čierny album“ , pretože bol trikrát zremasterovaný, stál skupinu milióny dolárov a ukončil tri manželstvá. Ďalší album Load priniesol nielen zmenu hudobného štýlu, ale aj muzikanti prišli s novým imidžom. Nechali si ostriať vlasy. Počas nahrávania albumu vzniklo dostatok materiálu na dva ďalšie albumy - Reload a Garage Inc. V júni 2003 vydala Metallica svoj ôsmy štúdiový album St. Anger. Vo februári 2007 bola skladba Ecstasy of Gold (najlepšia inštrumentálna skladba od Metallici čo poznám ☺) nominovaná na cenu Grammy v kategórii „Najlepšia rocková inštrumentálna skladba“. Najnovším albumom Metallici je Death Magnetic, z ktorého najlepšie songy sú podľa mňa „The Unforgiven III.“ a „My Apocalypse“.

Metallicou sa inšpirovalo veľa iných skupín, spevákov a muzikantov, napríklad fínska symfometalová kapela Apocalyptica vydala album s názvom Plays Metallica by Four Cellos. Obsahoval až 8 coververzií Metallici spracovaných pre violončelo.

MTV vyhlásila Metallicu za tretiu najlepšiu heavymetalovú skupinu všetkých čias. V stredu 7. apríla 1999 bola Metallica uvedená na Chodník slávy v San Franciscu. Vtedajší starosta San Francisca Willie Brown vyhlásil tento deň za „oficiálny deň Metallici“ . Preto odkazujem všetkým metalákovičkám na našej škole, aby si tento dátum poriadne zapamätali! ☺

